

heel tevreden zijn met hun halfverdienersrol.

'Dat verbaast me, en dat ergert me. Het idee dat de wereld wel af is, dat je keuze er niet meer toe doet, en dat je niet verder wilt kijken dan je minuscule familie van 1 punt 6 kind.'

Waarom is het zo belangrijk dat vrouwen aan de top komen?

'Omdat we alleen dáár kunnen meeblissen en kunnen laten zien dat we niet de tweede sekse zijn. Overal worden vrouwen achtergesteld. Als je dat wilt veranderen, moet je meedraaien aan de top. Maar het is ook belangrijk vanuit economisch standpunt: het ministerie van Financiën heeft onlangs berekend dat de Nederlandse samenleving door het glazen plafond, en door de grote hoeveelheid vrouwen die in deeltijd werkt, jaarlijks 8 tot 9 miljard euro aan economische groei misloopt. Niet alleen gaat de productiviteit aan de top omhoog als er meer

'Keuzevrijheid is een illusie'

vrouwen werken, alle onderliggende lagen van de arbeidsmarkt profiteren ook. Want een betere doorstroming van vrouwen naar hogere functies vergroot de werkgelegenheid aan de onderkant van de arbeidsmarkt.'

Jan Latten, bijzonder hoogleraar arbeidsdeelname voor vrouwen, vindt dat emancipatie tegenwoordig te veel wordt afgemeten aan de mate waarin vrouwen fulltime werken. Keuzevrijheid, zegt hij, is ook emancipatie.

'Ik zou wel eens willen weten van welke partij Jan Latten is. Ik denk van het CDA.'

Waarom ben je het niet met hem eens?

'Keuzevrijheid is een illusie. We doen allemaal onze voorbeelden na. Mijn moeder werkte fulltime, mijn zusje, mijn schoonzusje en ik ook. Vrouwen die nu kleine banen hebben, hadden waarschijnlijk een moeder met een kleine baan. In mijn boek schrijf ik niet voor niets: vrouwen, denk aan je kinderen, doe aan emancipatie! Zodat opgroeiende meisjes nieuwe rolmodellen krijgen en zelf durven dromen van een positie aan de top.'

Ze was 4 toen ze tegen haar ouders zei: 'Ik word minister van Financiën. En als dat niet lukt, verpleegkundige.' Heleen Mees heette toen nog Heleen Nijkamp en ze woonde in Hengelo, 'een bijzonder prikkelarme omge-

ving'. Moeder was hoofd van de polikliniek in het plaatselijke ziekenhuis, vader werkte als journalist bij het *Twents Dagblad*. 'Mijn ouders hadden altijd oneindig veel te bepraten. Ze waren, als stel, absoluut een voorbeeld: zo gelijkwaardig kunnen man en vrouw zijn. Mijn moeder was de actor van de twee, mijn vader de stille kracht op de achtergrond.'

Een van haar mooiste herinneringen: 'Die warme, roerloze zomers in de tuin, vrienden van mijn ouders op bezoek, bier, wijn en eindeloze gesprekken. Hengelo was dan weliswaar niet het centrum van de wereld, er is daar wel een stevige basis gelegd van vertrouwen en veiligheid.'

Over de sfeer in huize Nijkamp: 'We waren een *newsy* gezin, de discussies waren heftig. Andere mensen dachten altijd dat we ruzie hadden, maar dat was onze manier van praten. Fel.'

Over de opvoeding: 'Eigenlijk heel genderneutraal, omdat mijn ouders allebei fulltime werkten. En toch heb ik altijd gevoeld dat er anders

op mij werd gereageerd dan op mijn broer. Dat ik, om een wit voetje bij mijn ouders te halen, aardig en behulpzaam moest zijn, terwijl de bravoure van mijn broer al voldoende was om hen blij te maken.'

Met welke ambitie kwam je van de middelbare school?

'Ik wilde heel graag economie studeren.' Begeesterd: 'Economie gaat niet over geld, het gaat over nut.'

Na economie volgde een studie rechten. Ze ging werken bij het ministerie van Financiën in Den Haag, en vertrok op haar 29ste naar Brussel om stafmedewerker te worden bij het Directoraat Generaal Mededinging van de Europese Commissie.

Twee jaar later zei haar toenmalige vriend: 'Wat gek dat je nooit in Amerika bent geweest; je zou je daar zo thuisvoelen.' En omdat ze indruk op hem wilde maken, vertrok ze. Een paar dagen naar Washington, toen een weekend naar New York. 'Bij thuiskomst deed mijn vriend de deur open en vroeg: 'En, heb je een baan gevonden?' Ik zei: 'Ja, ik geloof het wel.'

Waarom wilde je in New York werken?

'Dat gevoel overviel me. Ik kwam aan met de trein op Penn Station, note bene in het lelijkste deel van New York. Ik kwam het

station uit, zag de stad en ik ben niet meer opgehouden met stralen. Ik weet nog dat de jongen bij wie ik incheckte, in het hotel, aan me vroeg: '*Business or pleasure?*' En dat ik antwoordde: '*A little bit of both. I'm gonna find a job here.*' Twee dagen later zat ik met het telefoonboek op schoot, draaide het nummer van Ernst & Young en zei: 'Ik ben Europadeskundige en volgens mij hebben jullie me nodig.'

Vrienden en familie zeiden: hoe moet het dan met je relatie? Mees vond: New York moet ik alleen doen, want: 'Er bestaat geen grotere uitdaging dan New York op eigen kracht te veroveren.'

Na zeven jaar is de liefde voor onverminderd groot. 'New York is een stad voor *maximizers*. Je moet elke dag weer het beste uit jezelf halen, anders red je het niet.'

Je moeder vertelde: 'Als Heleen iets in haar hoofd heeft, weet ze van geen wijken. Vroeger al, dan moest en zou ze die ene spijkerbroek hebben en ze kocht pas een auto toen ze zich een BMW Z3 kon veroorloven.'

'Ik heb gewoon uitgesproken ideeën over hoe iets moet zijn. Daar doe ik niet makkelijk concessies aan.'

Je bent vastberaden.

'Ja.'

En koppig.

'Mmm.'

Hoe reageert je omgeving daarop?

'Je moet mensen uitzoeken die tegen een stootje kunnen.' Mijn hoogleraar Flip de Kam zei ooit: 'Heleen, het gaat niet altijd om gelijk hebben, maar om gelijk krijgen.' Ik probeer misschien wel onvoldoende om mensen mee te nemen in mijn gedachtengang.'

Je columns roepen bijzonder felle reacties op, van mannen en van vrouwen. Heeft dat daarmee te maken?

'Misschien. Maar het is ook dat mensen eraan gewend zijn dat vrouwen alles formuleren als een vraag. Als vrouw poneer je geen stelling, dat is veel te assertief. En als je dat wel doet, word je niet geaccepteerd.'

Op GeenStijl schrijven mannen: 'Je praat poep, Mees.' 'Hoerrr, doe es zuigen.'

'Ik heb het gelezen. Ik had een column geschreven over de puisterige jongens van GeenStijl, en blijkbaar is het geoorloofd om je dan zo grof over mij uit te laten.'

Wat vind je daarvan?

'Drie jaar geleden overleed mijn vader. Ik vind het nog elke dag een vreselijk gemis dat hij dood is, maar toen dat op internet >